

Arrest

nr. 109 245 van 6 september 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Benin city, Edo state en behorende tot de Edo etnie. U werd op 16 september 1980 geboren in Benin City en woonde er samen met uw ouders in Uwelu town tot u in 2007 (traditioneel) trouwde met Simon (I.). Uw vader was niet akkoord geweest met jullie trouw, hij had gewild dat u verder studeerde voor een master-diploma. Toen u toch trouwde waarschuwde hij u niet bij hem aan te kloppen als er problemen zouden ontstaan. U verhuisde naar het huis van uw man en schoonouders, maar uw huwelijk verliep niet zo vlot. Uw schoonouders klaagden dat uw vader tegen het huwelijk was geweest en uw man klaagde dat u hem seksueel niet bevredigde.

Na de geboorte van uw eerste dochter Emerald op 3 november 2010, zeiden uw schoonouders dat uw dochter besneden moest worden. Ze waren er van overtuigd dat onbesneden meisjes van de ene naar de andere man gaan. U weigerde echter uw dochter te laten besnijden, aangezien u aan de universiteit al hoorde dat sommige vrouwen niet besneden zijn en dat dit er niet toe hoeft te leiden dat ze van de ene naar de andere man gaan. Bovendien dacht u dat uw eigen besnijdenis verband hield met het niet kunnen bevredigen van uw man op seksueel vlak, omdat u zelf geen behoefte hebt aan seks. In juni of juli 2011 vertrok uw man bij zijn ouders, hij zei dat hij op zoek ging naar werk, maar u hoorde niets meer van hem. Uw schoonouders drongen nog steeds aan op een besnijdenis van uw eerste dochter en intussen was u opnieuw zwanger. U klopte aan bij uw moeder, uw vader was intussen overleden, maar zij zei u terug naar uw man te gaan. Ze zei dat u al gewaarschuwd werd dat u niet had moeten trouwen, maar dat u het toch deed en dat uw vader zijn dood hier verband mee hield. U belde een vriendin die in Kaduna woonde en die ooit door u geholpen werd toen ze ziek was. Zij hielp u, nu u daar nood aan had, en u ging bij haar in Kaduna wonen. Op 31 januari 2012 werd uw jongste dochter Emmannuella geboren. Tijdens de periode die u in Kaduna doorbracht ging u gewoonlijk samen met uw vriendin naar de kerk in Jaji, maar op 25 november 2011 was uw jongste dochter ziek en ging uw vriendin alleen naar de kerk. Die dag reed er een bomauto de kerk in en uw vriendin kwam om. Miss Ibrahim, een dame die langsreed toen ze hoorde dat er een aanslag was geweest, zag u wenen en sprak u aan. Ze zei dat ze u zou helpen en kwam u de volgende dag ophalen. U verbleef twee weken bij een vriend van haar, waarna u de boot naar België nam. Eind december 2012 nam u de boot in Kaduna en na 14 of 15 dagen kwam u samen met uw twee dochters op 13 januari 2013 in België aan. U vroeg de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt Nigeria verlaten te hebben nadat uw vriendin omkwam bij de aanslag van 25 november 2012 op de Saint-Andrews military church (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Sinds uw man vertrokken was en uw schoonouders aandrongen op de besnijdenis van uw dochter, was u naar uw vriendin in Kaduna verhuisd (zie CGVS p. 8, 9).

U maakt echter niet aannemelijk werkelijk in Kaduna verbleven te hebben en daar de Saint-Andrews military church gefrequenteerd te hebben.

Volgens uw verklaringen zou u twee jaar in Kaduna verbleven hebben (CGVS p. 4), op Sabu Road. Nochtans kan u Sabu Road niet plaatsen in Kaduna (CGVS p. 5). Gevraagd of u straten kent die kruisen met Sabu Road, noemt u Zaria Road en Kaki Road. Hoewel er een expressweg naar Zaria vertrekt vanuit Kaduna, die zou kunnen worden gezien als Zaria Road, zijn de andere twee wegen niet terug te vinden in de informatie waarover het CGVS beschikt. Gevraagd naar bekende, grote straten in Kaduna, noemt u opnieuw Zaria Road en Kaki Road, u kent er geen andere. U stelt nog dat u enkel de gemeenschap Jaji kende waar de kerk was, omdat u niet veel buiten kwam. Volgens uw verklaringen bevindt deze gemeenschap zich in de stad Kaduna, op 30 tot 45 minuten rijden van uw straat (per taxi). (CGVS p. 15) Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, bevindt de Saint-Andrews military church zich echter op 30 km van Kaduna (zie informatie administratief dossier). Er kan dus moeilijk worden aangenomen dat dit de dichtstbijzijnde kerk bij Sabu Road was, zoals u verklaart (CGVS p. 17). U stelde verder geen kerken te kennen in Kaduna, hoewel u wist dat er nog waren (CGVS p. 17). Evenmin kon u andere buurten in Kaduna noemen, desgevraagd noemt u opnieuw Zaria en Kaki road. Gevraagd welk steden er rond Kaduna liggen noemt u enkel Zaria, Kaki en Kano. (CGVS p. 16) Zoals reeds gezegd wordt Kaki nergens teruggevonden, noch als stad, noch als straat. Kano bevindt zich in een andere staat als Kaduna en kan moeilijk beschouwd worden als een 'omliggende stad'. (zie informatie administratief dossier). Van Zaria kan u niet aangeven hoe ver het van Kaduna is, u kan zelfs niet duiden of het verder of dichterbij Kano is (CGVS p. 16), hoewel Kano bijna drie keer zo ver van Kaduna ligt als Zaria (zie informatie administratief dossier). Zeker aangezien u beweert dat uw vriendin u voor de bevalling van uw dochter meenam naar een bevriende dokter in Kano, zou u enig besef moeten hebben van de afstanden van Zaria en Kano tot Kaduna, aangezien Zaria op de weg naar Kano ligt (zie info administratief dossier). U kan geen dorpen in de omgeving van Kano opnoemen (CGVS p. 16).

Aangezien u niet kon overtuigen werkelijk in Kaduna verbleven te hebben, kunnen bij voorbaat ernstige vraagtekens gesteld worden bij de vervolgingsfeiten die u in Kaduna stelt doorgemaakt te hebben.

Uw verklaringen over de aanslag op de Saint-Andrews military church, waarbij de vriendin waarbij u zou hebben verbleven omkwam, komen bovendien bijzonder ondoorleefd over.

U stelde dat er een bomauto in de kerk reed en dat uw vriendin daarbij omkwam (CGVS p. 11). Gevraagd hoe u ontdekte dat zij inderdaad gedood was, stelde u dat u naar de kerk toeging en haar niet zag. Alles was verbrand en u wist dat ze binnen was. Gevraagd of u naging of ze in het ziekenhuis lag, stelde u dat verschillende mensen verbrand waren en er niets was om na te checken (CGVS p. 14). U hebt geen idee hoeveel mensen er omkwamen bij de aanslag, zelfs niet bij benadering (CGVS p. 11). Dit komt erg vreemd over, aangezien er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt elf mensen omkwamen en een dertigtal mensen gewond raakten en naar het ziekenhuis gebracht werden (zie informatie administratief dossier). Zelfs indien een aantal mensen ernstig verbrandden, wil dit niet zeggen dat uw vriendin niet onder de gewonden kon zijn. Dat u zomaar aannam dat zij gedood werd, zonder zelfs maar na te gaan of ze bij de gewonden was komt bijzonder ondoorleefd over. U nam zelfs niet enkele dagen de tijd om af te wachten of uw vriendin nog kwam opdagen, maar vertrok reeds de volgende dag met een vrouw die u pas de dag van de aanslag had leren kennen en die u meenam naar het huis van een vriend van haar (CGVS p. 14). Uw onwetendheid over het aantal doden en gewonden tijdens de aanslag op 25 november 2012 op de Saint Andrews military church en uw handelingen in de dagen na de aanslag komen weinig coherent over en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bij uw verklaringen over uw problemen met uw schoonouders, in Benin city, kan het volgende opgemerkt worden.

U stelde dat uw schoonouders uw dochter zeven dagen na haar geboorte reeds wilden laten besnijden, maar u stond het niet toe (CGVS p. 10). Uw schoonouders bleven aandringen en uw man vond dat u uw dochter maar moest laten besnijden als zij het wilden, maar u weigerde steeds (CGVS p. 8, 9). Toen uw man vertrok bij zijn ouders en u niets meer van hem hoorde, besloot u eveneens te vertrekken, omdat zijn ouders uw dochter nog steeds wilden besnijden (CGVS p. 9). Over het moment waarop u bij uw schoonouders vertrok legt u tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk stelt u in juli 2012 vertrokken te zijn, om even later te stellen dat u in juli 2010 vertrokken bent bij uw schoonouders (CGVS p. 4). Verder in het gehoor stelt u echter pas in juli 2011 vertrokken te zijn, toen uw eerste dochter 7 maanden oud was. Uw verklaringen over het tijdstip van vertrek bij uw schoonouders zijn weinig coherent. Nochtans zou men verwachten dat u, zeker gezien uw hogere opleiding (CGVS p. 7), in staat zou zijn dergelijke gebeurtenissen correct in de tijd te plaatsen.

In elk geval verklaart u dat u vrij lang met uw dochter bij uw schoonouders verbleef, zonder dat zij daadwerkelijk uw dochter lieten besnijden, hoewel zij de besnijdenis al enkele dagen na de geboorte hadden willen laten plaatsvinden (CGVS p. 10). U stelt dat u weigerde haar te laten besnijden (CGVS p. 10). Hoewel uw schoonouders volgens u regelmatig op een besnijdenis aandrongen, bevatten uw verklaringen geen elementen dat zij de intentie hadden tegen uw wil tot een besnijdenis van uw dochter over te gaan. U verklaart enkel dat zij ze wilden dat het gebeurde (CGVS p. 14) en dat ze u bij een terugkeer naar Benin, Nigeria erop zouden blijven aanspreken (CGVS p. 11), wat bezwaarlijk als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Ook kon u blijkbaar zonder problemen bij hen vertrekken. U ging voordien al af en toe naar uw ouders (CGVS p. 9) en u vermeldt niet dat u op enigerlei wijze door uw schoonouders in uw bewegingsvrijheid werd beperkt.

Tenslotte valt op dat u verklaart reeds in het jaar 2000 of 2001 aan de universiteit voorgelicht te zijn over besnijdenis en de mogelijke gevolgen. Ook verklaarde u toen besloten te hebben dat uw toekomstige kinderen onder geen enkele voorwaarde besneden zouden worden (CGVS p. 13). Het is dan ook weinig coherent dat u - als besneden vrouw - tevens verklaart nooit over besnijdenis gesproken te hebben met uw man, vooraleer u besloot met hem te trouwen. Uw verklaring dat u niet dacht dat dit probleem zou voorkomen, aangezien de mensen beginnen veranderen (CGVS p. 13), is niet coherent met uw eerdere verklaring dat besnijdenis in uw regio wordt uitgevoerd en dat u wel wist dat ze in sommige plaatsen in Nigeria niet besnijden, maar dat dit maar weinig plaatsen zijn (CGVS p. 12, 13).

Indien u werkelijk niet wilde dat uw toekomstige kinderen besneden zouden worden, zoals u verklaart, zou men verwachten dat u zich ervan zou verzekeren wat dit betreft op dezelfde lijn te zitten met uw vriend en zijn familie, vooraleer te trouwen of aan kinderen te beginnen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit legt u een Nigeriaanse identiteitskaart en documenten in verband met uw scholing voor. Deze zijn een aanwijzing voor uw identiteit en de door u gedane studies, maar weerleggen bovenstaande argumentering niet. De medische attesten van dr. A. Kaluanga Bwanga dd.16.4.2013 op naam van uw dochters Emmanuella en Emerald bevestigen dat zij geen besnijdenis ondergingen, maar dit houdt op zich geen bewijs in voor uw beweerde vrees dat ze wel besneden dienden te worden. Het medische attest van dr. A. Kaluanga Bwanga dd.16.4.2013 stelt dat u besneden bent (type II). Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet), van het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak en van het artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

Verzoekster citeert artikel 27 van het hogergenoemde KB van 11 juli 2003 en stelt dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het UNHCR-handboek onjuiste verklaringen op zich niet voldoende zijn om een internationale beschermingsstatus te weigeren. *In casu* meent verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden.

Aangaande haar verblijf in Kaduna stelt verzoekster dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name een kaart, helemaal niet precies is en niet leesbaar. De namen van de straten zijn niet zichtbaar op deze kaart. De kaart die de beslissing van de tegenpartij zou kunnen steunen bevindt zich niet in het administratief dossier. De bestreden beslissing miskent aldus volgens verzoekster het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak.

Aangaande de aanslag op de Saint-Andrews kerk, haalt verzoekster aan dat zij naar de kerk is gegaan om haar vriendin te zoeken, maar zij deze niet heeft gevonden. Verzoekster meent dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de context. Na de bomaanslag waren de mensen bang en wisten ze niet of het de enige bomauto was. Zij is niet naar het ziekenhuis gegaan, maar dit wil niet zeggen dat ze de aanslag niet “geleefd” (lees: beleefd) heeft.

Aangaande de besnijdenis van haar dochters, werpt verzoekster op dat zij bij haar schoonfamilie is gebleven omdat zij geen andere plaats had gezien haar vader niet akkoord was met haar huwelijk en zij dus niet terug naar huis kon gaan. Verder vreest verzoekster besnijdenis van haar dochter omdat het in Edo State is toegestaan en zij dus geen bescherming kan krijgen van de overheid. Verzoekster verwijst naar het schrijven dat werd gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoekster herhaalt verder dat zij heeft uitgelegd waarom zij niet met haar man over besnijdenis heeft gesproken. Haar vrees is ook gegrond omdat zij ook besneden werd wanneer ze een baby was.

Verzoekster meent verder dat er geen rekening werd gehouden met artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet, gezien zij al besneden werd.

2.2.1. Verweerder wordt gevolgd waar hij stelt dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de gegevens omschrijft waarmee de dossierbehandelaar rekening dient te houden waarbij verzoekster evenwel niet verduidelijkt met welke gegevens in haar geval geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

Waar verzoekster de schending aanvoert van een aantal paragrafen uit de UNHCR Proceduregids, merkt verweerder terecht op dat deze geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel dient als aanbeveling en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat. De door verzoekster vermelde paragrafen betreffen de bewijsvoering in asielzaken, maar verzoekster verheldert niet waaruit zou blijken dat de commissaris-generaal steeds de meest nadelige interpretatie zou hebben weerhouden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster gaat er aan voorbij dat zij verklaarde gedurende twee jaar in Kaduna op Sabu Road te hebben verbleven, maar zij (i) Sabu Road niet kon plaatsen in Kaduna; (ii) buiten Zaria Road en Kaki Road geen enkele andere bekende, grote straat in Kaduna kon vernoemen; (iii) verkeerdelijk stelde dat de gemeenschap Jaji op slechts 30 tot 40 minuten rijden van haar straat is gesitueerd, terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Saint-Andrews Military Church zich op 30 km van Kaduna bevindt en bijgevolg bezwaarlijk kan aangenomen worden dat dit de dichtstbijzijnde kerk bij Sabu Road was, zoals verzoekster nochtans beweert; (iv) geen andere kerken in Kaduna kende, alhoewel verzoekster beweerde te weten dat er nog waren; (v) geen andere buurten in Kaduna kon opnoemen (buiten opnieuw Zaria Road en Kaki Road); (vi) enkel Zaria, Kaki en Kano als omliggende steden van Kaduna kon vernoemen en dit terwijl Kano in een andere deelstaat is gesitueerd, Kaki niet kon worden teruggevonden als omliggende stad en verzoekster niet kon preciseren hoever Zaria van Kaduna is gesitueerd. Enige namen van dorpen in de omgeving van Kano kon verzoekster niet verstrekken. Verzoeksters argument dat de kaart die werd toegevoegd aan het administratief dossier niet leesbaar is, is niet ernstig. Op de *road map* van Nigeria die werd toegevoegd aan het administratief dossier is duidelijk te zien dat Kano in een andere deelstaat dan Kaduna is gelegen en er een weg is tussen Kaduna en Zaria (zie stuk 15, kaart 2). Kaki daarentegen is op deze kaart niet terug te vinden als omliggende stad van Kaduna. Indien verzoekster moeite had om de kopie te lezen, stond het haar vrij om aan het Commissariaat-generaal de vraag te richten om de volledige, grote kaart in te zien. Het staat verzoekster eveneens vrij om in voorliggend verzoekschrift het tegendeel te bewijzen van de vaststellingen van de commissaris-generaal, dit ook met betrekking tot het bestaan van de straten Kaki Road en Sabu Road in Kaduna. Verzoekster bleef hiertoe in gebreke.

Verzoekster brengt daarenboven een aantal documenten bij inzake haar identiteit en studies in Benin City, Edo State, maar brengt geen begin van bewijs bij inzake haar voorgehouden verblijf in Kaduna hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid inzake haar voorgehouden verblijf aldaar.

Inzake de aanslag op de Saint-Andrews military church repliceert verweerder terecht dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft.

Inzake de besnijdenis van haar dochter is het louter herhalen van de asielmotieven evenmin van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Niet alleen legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van vertrek bij haar schoonouders, maar tevens stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeksters verklaringen geen elementen bevatten dat zij de intentie hadden tegen haar wil tot een besnijdenis van haar dochter over te gaan. Verzoekster verklaarde enkel dat zij wilden dat het gebeurde en dat zij haar bij een terugkeer naar Benin erop zouden blijven aanspreken. Verzoeksters bewegingsvrijheid werd verder op geen enkele wijze beperkt, zodat er van enige dwang geen sprake kan zijn. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat verzoekster, die nota bene zelf is besneden, zich voor haar huwelijk niet ervan verzekerde op dezelfde lijn te zitten voor wat betreft een eventuele besnijdenis. Overigens is verzoeksters verklaring in voorliggend verzoekschrift, met name dat besnijdenis is toegestaan in Edo, niet in overeenstemming met de informatie die zij zelf toevoegt aan haar verzoekschrift (stuk 4) en waaruit blijkt dat er geen *federale* wetten bestaan die besnijdenis bestraffen, maar er wel degelijk in 11 deelstaten, waaronder Edo, een wet bestaat die besnijdenis verbiedt.

Het document van 9 februari 2013 van Master Osabuohien (R.E.) betreft een gesolliciteerd document waaraan geen bewijskracht kan worden verleend.

Uit de bewoordingen van artikel 57/7bis "*dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen*" blijkt dat de omkering van de bewijslast betrekking heeft op de aangehaalde vervolging, *in casu* de reeds ondergane besnijdenis in het verleden. De commissaris-generaal stelde terecht vast dat, gezien verzoekster deze traditionele praktijk reeds heeft ondergaan, zij om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend. Verzoekster haalde zelf geen enkele omstandigheid aan die haar enige vrees zou inboezemen ten opzichte van haar eerdere verminking, zelfs niet wanneer haar uitdrukkelijk door het Commissariaat-generaal naar andere redenen werd gevraagd die haar terugkeer naar Nigeria zouden verhinderen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook in voorliggend verzoekschrift preciseert verzoekster evenmin *in concreto* dat, waarom of in welke omstandigheden zij opnieuw slachtoffer zou dreigen te worden van genitale vrouwenverminking.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas. Verzoeksters relaas werd ongeloofwaardig bevonden zodat zij derhalve niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b.

De verzoekende partij brengt verder geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS